

Râuri de apă vie

»În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.” Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.» (Ioan 7,37-39)

Duminica trecută am studiat despre Duhul Sfânt în tabloul izvorului de apă. În seara aceasta Domnul nostru ne prezintă darul Duhului Sfânt în capitolul citit, însă noi vom vedea, că El o face nu în tabloul izvorului de apă, care curge în viața veșnică, ci noi vedem prezentat un trup, din care curg râuri de apă vie. Ne găsim încă în această parte a evangheliei după Ioan într-un domeniu în care Domnul folosește tablouri în vorbirea Sa. Dacă vom merge puțin mai departe în această evanghelie vedem că această vorbire în imagini încetează și vom găsi afirmații foarte simple și clare ale Domnului despre Duhul lui Dumnezeu Însuși, despre venirea Sa, despre caracterul Său și despre ceea ce El va face după venirea Sa. Dar aici ne găsim încă în domeniul tablourilor și putem fi siguri că prin aceasta Domnul urmărește un scop foarte înțelept, atunci când vorbește în felul acesta.

Ce frumoase și atrăgătoare sunt cuvintele lui simbolice: »În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a spus Scriptura.”« Nu este lăsat pe seama noastră să ghicim sau să deducem care este înțelesul acestor cuvinte, ci este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care prin evanghelist dă înțelesul. «Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.»

În capitolul 4 al evangheliei după Ioan citim despre viața în puterea Duhului Sfânt, care va fi dată ca un izvor de apă și stă în legătură cu prezența Mântuitorului smerit, cu gânduri smerite, milos și totuși respins, care S-a coborât ca să vină pe pământul acesta. În acest capitol găsim, că primirea Duhului Sfânt de către credincioși este strâns legată atât de lepădarea pe pământ a Fiului Omului cât și de înălțarea Lui în slava cerească. Pe de o parte lumea, care nu Îl vrea, pe de altă parte cerul, care Îl revendică pentru sine. În acest loc din Scriptură vedem că darul Duhului este legat direct cu locul actual în slava cerească, pe care Domnul Isus ca Om l-a ocupat. Înainte să încercăm cu ajutorul Domnului să cercetăm mai îndeaproape acest text, probabil ar trebui să prezint contextul în care el stă. Totul în Scriptură stă într-o ordine minunată și dumnezeiască. Și cei care au fost prezenți aici în serile anterioare, vor vedea că există o lumină crescândă, o dezvoltare a adevărului în legătură cu ceea ce Domnul nostru prezintă în locul acesta, dacă comparăm cu ceea ce avem deja. Care sunt condițiile cadru, pe care le găsim aici? Este faptul trist și serios, că lumea nu voia să aibă nimic cu Hristos. Lumea nu voia să primească binecuvântările de la El. Și acesta este de fapt motivul pentru care El părăsește complet scena și spune că El va merge la locul care I se cuvenea și va binecuvânta peste măsură de mult pe cei care Îl vor urma în acest loc.

Capitolul 7 începe cu următoarele cuvinte: »După aceste lucruri, Isus străbătea Galileea; nu voia să meargă în Iudeea, pentru că Iudeii căutau să-L omoare.« El știa exact, că moartea Sa era un lucru hotărât din partea iudeilor și de aceea a plecat din Iudeea. Citim în continuare: »Și sărbătoarea iudeilor, a corturilor, era aproape.« În capitolul anterior găsim în versetul

patru cuvintele: »Dar Paștele, sărbătoarea iudeilor, era aproape« (Ioan 6,4). Gândești tu, că este o simplă întâmplare că în capitolul 6 citim despre sărbătoarea Paștelor și despre sărbătoarea corturilor în capitolul 7? Imposibil! Ambele sunt simboluri importante și ambele ocupă o poziție mare și importantă în scrierile Vechiului Testament. Paștele prezintă moartea Domnului Isus. Nu trebuie să ne îndoim deloc de aceasta, deoarece apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 5,7: »Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.« Dacă mergem în cartea Deuteronom capitolul 16, vedem trei ocazii în care iudeul trebuia să apară înaintea Domnului. Aceste ocazii erau Paștele, sărbătoarea săptămânilor și sărbătoarea corturilor. Așa cum am spus deja, Paștele era un tablou al morții Domnului și prin aceasta un tablou al crucii. Sărbătoarea săptămânilor corespunde clar rusaliilor și prin aceasta venirii Duhului Sfânt (compară cu Levitic 23,15-20; Faptele Apostolilor 2,1-4). Sărbătoarea corturilor este un tablou al Împărăției de o mie de ani. Ea constă din pace, odihnă și glorie sub guvernarea Domnului Isus. În evanghelia după Ioan citim despre respectarea sărbătorii Paștelui și a sărbătorii corturilor. Dar nu găsim nici o menționare a sărbătorii săptămânilor. Și motivul pentru aceasta trebuie căutat în aceea, că sărbătoarea săptămânilor era umbra a ceva care mai trebuia să vină, și anume Rusaliile, venirea Duhului Sfânt. Contraimagea sărbătorii corturilor este scena binecuvântării și gloriei, când Numele Domnului va da naștere în cele din urmă la bucurie mare și fericire mare în toată lumea. Aceasta este încă o chestiune de viitor. De aceea sărbătoarea corturilor nu are nici o replică sau contraimage în creștinătate. Împlinirea ei încă nu a avut loc și ea va avea loc când va veni Împărăția Domnului Isus.

În capitolul 6 al evangheliei după Ioan întâlnim dorința lor de a face pe Domnul Isus Împărat. În versetul 15 citim: »Isus deci, știind că ei vor veni să-L ia ca să-L facă Împărat, S-a dus iarăși spre munte, numai El singur.« Dar cum era posibil să se instaureze împărăția acolo unde păcatul domnea neînfrânat și starea lumii acesteia era așa fel, cum o vedem și astăzi? Imposibil. Și acesta este și motivul pentru care puțin mai târziu în capitolul 6 Îl vedem pe Domnul cum El arată clar poporului, că El trebuia să moară și ei, dacă nu vor mânca carnea Lui și nu vor bea sângele Lui, nu vor avea viață. »Dacă nu mâncați Trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă« (Ioan 6,53). Acestea sunt cuvintele Lui. Se poate spune că cuvintele Lui n-au fost recunoscute atunci și chiar și astăzi nu găsesc o acceptare generală.

Trebuie să păstrăm înaintea ochilor, că ceea ce noi găsim aici în capitolul 6 este contraimagea manei, a pâinii, pe care israeliții au avut-o în pustiu. Nu mă îndoiesc, că în capitolele 5, 6 și 7 avem un tablou remarcabil a ceea ce fiecare iudeu ar înțelege imediat. În capitolul 5 îi găsim întrucâtva în Egipt, în robie. În capitolul 6 îi găsim în pustiu cu mana în mijlocul lor. Și în capitolul 7 ei sunt în Canaan și sărbătoresc sărbătoarea corturilor. Dar s-ar putea pune întrebarea: de ce îi găsim în capitolul 5 în Egipt? Ce vedem acolo? Vedem acolo câțiva schilozi, care sunt vindecați prin Domnul de bolile și durerile lor. Exact aceasta era ce a avut loc în istoria lui Israel. Ei au fost eliberați din Egipt prin puterea harului lui Dumnezeu și aici avem un om, a cărui suferință se aseamăna cu a lor, și pe Domnul Isus, DOMNUL IEHOVA, care acum El Însuși Se afla pe pământ și care vindeca în chip desăvârșit. În capitolul 6 Domnul face aluzie la experiența lor din pustiu. Nu au avut ei acolo mana? Ba da. Și apoi El spune: »Eu sunt pâinea vieții«. Eu sunt adevărata mana. Voi trebuie să Mă mâncați pe Mine, voi trebuie să Mă posedați pe Mine. Atunci ei resping aceasta și cârtesc împotriva Lui, așa că atunci când mergem în capitolul 7, unde se amintește sărbătoarea corturilor și care într-o oarecare măsură este și ținută, Domnul refuză să recunoască sărbătoarea prin prezența

Sa. De aceea ziua instaurării ei este amânată. Bucuria pe pământ trebuie schimbată cu bucuria în cer, care stă în legătură cu Fiul Omului lepădat pe pământ, dar încununat în cer.

Domnul era afară și aceia, care voiau să-L urmeze, trebuiau să întrerupă relațiile cu ceea ce era de la om și de la lume, ca să se alipească de Cel lepădat. Duhul lui Dumnezeu consideră important să numească acest eveniment, sărbătoarea corturilor, ca fiind sărbătoarea iudeilor. Același lucru este valabil și cu privire la paște, care de asemenea este numit sărbătoarea iudeilor. Cei care cunosc Scriptura își vor aminti că în capitolul 23 din cartea Levitic, unde găsim o relatare detaliată a instaurării acestor sărbători, se spune mereu că sunt sărbătorile Domnului. Aici în evanghelia după Ioan Duhul lui Dumnezeu le declară exclusiv ca sărbători ale iudeilor. Totul era fals, fără conținut, neveritabil și cu regret aceasta este exact ceea ce noi astăzi găsim în creștinism. El, Cel care este suma și substanța a toate, și prin aceasta și contraimagea a acestor simboluri, Isus Însuși, Fiul lui Dumnezeu era prezent. În El ar fi putut să aibă loc împlinirea lor. Dar ce pagubă, că ei nu L-au recunoscut și El era Cel nedorit, Cel ne-binevenit și Cel necunoscut. Dar nu numai aceasta, El era și Cel urât, Acela a cărui moarte au pregătit-o iudeii în timp ce țineau sărbătoarea care se referea la El. De aceea El a plecat.

Capitolul nostru începe cu motivarea acestei acțiuni: »După aceste lucruri, Isus străbătea Galileea; nu voia să meargă în Iudeea, pentru că iudeii căutau să-L omoare.« În continuare vedem cum frații Lui vin la El și spun: »Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci.« El a făcut dintr-o cantitate mică, care consta din 5 pâini și 2 pești, mai mult decât era necesar, ca să sature o mare mulțime de oameni. Așa cum ne relatează versetul 5, nici frații Lui de trup nu credeau în El, dar cu toate acestea ei s-ar fi bucurat foarte mult, dacă ei prin legătura lor cu El, care putea face astfel de lucrări copleșitoare, ar fi primit un impuls în lume. Ce trist este să vezi, că omul folosește cu ușurătate Numele lui Hristos pentru a-și mări popularitatea în lume. Aceasta este inima omului. Frații Lui spun în continuare: »căci nimeni nu face ceva în ascuns, ci caută să fie cunoscut în public; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.« Arată-Ți valoarea, exercită adevărata sărbătoare a corturilor și întemeiază Împărăția. Arată-Te lumii, ocupă-Ți locul în lume, căci prin aceasta vom profita și noi. Aceasta este ceea ce gândeau ei în realitate. Dar care este răspunsul Lui? »Timpul Meu n-a sosit încă, dar timpul vostru totdeauna este gata.«

Acesta este un cuvânt foarte serios pentru cel necredincios. Timpul tău este totdeauna gata. Tu, cel neîntors la Dumnezeu, astăzi este timpul tău. Ziua de astăzi aparține timpului lumii. Este foarte impresionant, când vedem aici cuvântul Domnului cu privire la sine Însuși: »Timpul Meu n-a sosit încă«. El Se referă la moartea Sa. Dar cât de cu totul altfel este afirmația Lui cu privire la ei. Acum este vorba de timpul lumii, de ziua lumii și de ziua omului. Timpul vostru însă este permanent gata. Lumea nu vă poate urî pe voi, lumea iubește ce este al ei. Tu ești o parte și un element al ei. Ea nu te urăște. Tu ești o parte integrantă a ei. Probabil ești necesar pentru progresul ei. Pe Mine însă ea Mă urăște, deoarece mărturisesc despre ea, că faptele ei sunt rele. Duceți-vă voi la sărbătoare. Lumea și religia ei s-au potrivit atunci ca și acum foarte bine una cu alta și fiecare creștin ar trebui să se gândească foarte bine dacă el contribuie sau nu contribuie la reînvierea scenei din Ioan 7. Este vorba de înfățișarea exterioară de bucurie lipsită de orice realitate. Era un simplu formalism exterior și religios; mort, deoarece era fără Hristos. Nu exista nimic care putea să satisfacă sufletul.

Dar Domnul răspunde fraților Săi cu cuvintele: »... Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta. Eu nu Mă sui la sărbătoarea aceasta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă timpul.« Când după aceea

frații Lui s-au suit, S-a dus și El – dar pe ascuns. Nu ca să Se atașeze de ei, ci să apară ca Martor împotriva a ceea ce avea loc. El merge direct în Templu, ca să vorbească public. Erau deja multe discuții cu privire la Persoana Sa și poporul nu era unanim în privința aceasta. Aceasta este totdeauna așa. Dar nici în această hală oamenii nu sunt una cu privire la El. Sunt inimi care Îl iubesc și se bucură de El, și sunt inimi care nicidecum nu se interesează de El, și să ști, că tu aparții acestora din urmă, dacă nu ești încă mântuit. »Mulțimile vorbeau mult în șoaptă despre El.« Ei nu aveau nici o certitudine. Ce era El? Și: Cine era El? Acestea erau întrebări care îi preocupau. Era El Fiul lui Dumnezeu? Hristosul? Un Om bun sau era numai un înșelător? Nimeni nu știa. Însă El s-a urcat la Templu și i-a învățat. »Cum știe Acesta carte fără să fi învățat?«

Aceasta era întrebarea următoare. O astfel de slujbă n-au auzit niciodată. El nu a stat niciodată la picioarele cărturarilor. El nu a vizitat niciodată o instituție de pregătire teologică, și nici institutele rabinice, și de aceea Își pun întrebarea: »Cum știe Acesta carte?« Este o realitate că omul gândește, că este imposibil să fi un om cult dacă tu însuși nu te-ai străduit să înveți sau să mergi la o școală. Dumnezeu este dat la o parte și Duhul Său este ignorat. Isus a răspuns: »Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis.« Ce har se cuprinde în răspunsul Său! Hristos Se ascunde singur înapoia lui Dumnezeu Tatăl. Este de asemenea remarcabil, cât de clar Îl vedem aici ca Trimisul lui Dumnezeu. Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis. »Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.« Pe de altă parte îi este posibil oricui care vrea să cunoască voia lui Dumnezeu. »Cine vorbește de la sine însuși caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat și în El nu este nedreptate.« Trimisul lui Dumnezeu a venit ca să prezinte inima și gândurile lui Dumnezeu și natura Lui, planul Lui și intențiile Lui, precum și să desfășoare dragostea lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu a fost motivul și țelul Său. Egoismul era străin lui Isus. El a vorbit totdeauna despre Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Și astfel citim: »dar cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat și în El nu este nedreptate.« Să ne oprim la acest loc. Țelul lui Isus, când El a mers prin lumea aceasta era să reveleze natura lui Dumnezeu și să dezvăluie ce era în inima Tatălui și să aducă omului ce avea el nevoie în ruina sa, în suferința sa, în necazul său și în păcatul său. Toate acestea ar fi imposibile dacă El Și-ar întemeia împărăția. El știa, că nimic altceva decât numai moartea Sa putea să împlinească cerințele lui Dumnezeu și nevoia omului. Și El de aceea a venit, ca să facă voia Aceluia care L-a trimis. În alt loc citim cuvintele Sale: »căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia mea, ci voia Celui care M-a trimis.«

Domnul întreabă acum care sunt motivele furiei lor împotriva Lui. El a vindecat un sărman olog, care 38 de ani la lacul Betesda nu a avut parte de nimic altceva decât numai de dezamăgiri. Când un om primește circumcizia în ziua de sabbat, pentru ca Legea să nu fie încălcată, vă mâniați pe Mine dacă am făcut un om deplin sănătos în ziua de sabbat? În capitolul 5 versetul 17 citim: »Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez.« Cum putea Dumnezeu să Se odihnească într-o lume de păcat, unde răul se răspândea nestingherit, unde domina satan, guvernă moartea și omul era nenorocit și nefericit – cum putea Dumnezeu să se odihnească acolo? Natura Lui de dragoste făcea aceasta imposibil. Și de aceea cuvintele: »Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez«. Acesta este răspunsul lui Hristos. Este imposibil să excluzi înlăuntrul lui Dumnezeu și tot așa de imposibil este să oprești revărsarea harului Său și bunății Sale. Și astfel vedem aici pe Fiul Tatălui, expresia

binecuvântată și vie a Dumnezeului minunat, care umple inima lui Dumnezeu, spunând: »Nu judecați după aparență, ci judecați după dreptate.« Rezultatul a fost că au luat naștere mai multe discuții cu privire la El și fariseii au trimis slujitori, ca să-L prindă. Ei s-au hotărât să-L omoare, dar nu știau cum să înceapă. Nimeni nu a pus mâna pe El, căci ceasul Lui încă nu venise. Ceasul în care El Își va da viața pentru gloriificarea lui Dumnezeu și pentru salvarea oamenilor, pentru îndepărtarea păcatului și distrugerea puterii lui satan.

Situația însă a evoluat spre o criză. Mai marii sărbătorii corturilor s-au unit în omorârea Sa. Și când au venit slujitorii, ca să înlăture Martorul credincios al lui Dumnezeu, după porunca lor, observă ce spune El: »Mai sunt cu voi puțin timp și apoi Mă duc la Cel care M-a trimis. Voi Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu, voi nu puteți veni.« El nu spune aceasta cu privire la un suflet care Îl caută insistent. Această afirmație nu este valabilă pentru o inimă care Îl iubește. Nu este vorba de cineva care tânjește după mântuire, care caută har. Nu, aceste cuvinte sunt adresate dușmanilor Săi de moarte, care cereau sângele Lui. »Unde sunt Eu, voi nu puteți veni. Iudeii au zis între ei: „Unde are de gând să Se ducă Acesta, ca să nu-L putem găsi?”« Este vorba de faptul că El Se întoarce acolo de unde a venit. Și când El va face aceasta, El va deschide un drum spre Dumnezeu, așa că oricine Îl urmează într-acolo o poate face pe baza legitimă a lucrării de mântuire înfăptuite. Adversarii Lui sunt total derutați de cuvintele Lui și arată aceasta prin întrebarea lor: »Unde are de gând să Se ducă Acesta, ca să nu-L putem găsi? Doar n-o avea de gând să se ducă la cei împrăștiați printre greci și să învețe pe greci! Ce înseamnă cuvintele acestea pe care le-a spus: „Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu, voi nu puteți veni?”«

Aceasta ne conduce la cuvintele remarcabile, pe care dorim să le studiem mai detaliat: »În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.”« Sărbătoarea a durat deja 7 zile și aceasta era ziua a opta. Șapte este în Scriptură numărul caracterului complet, în timp ce ziua a opta este legată cu binecuvântările învierii. Era în ziua a opta, prima zi a unei săptămâni noi, când Domnul a înviat din morți. Era la opt zile după ceea ce ne este relatat în Luca 9,23-24, că El a fost văzut în glorie pe muntele schimbării la față. De aceea tu vei găsi în Scriptură că ziua a opta stă în legătură cu binecuvântările și cu gloria învierii.

Sărbătoarea corturilor ne arată două aspecte. Tipologic arată spre venirea Împărăției și amintește de intrarea lui Israel în Canaan. Dumnezeu a îndemnat categoric pe poporul Său, care a ieșit din Egipt, a călătorit prin pustiu și a ajuns în țara făgăduită, ca o dată pe an, la sfârșitul recoltării și culesului viilor să sărbătorească timp de șapte zile o sărbătoare. Ce înseamnă în acest context recolta și culesul viilor? Nu am nici o îndoială cu privire la ceea ce reprezintă ele. Recolta este în Scriptură un tablou al judecății, pe care Domnul o va face odată asupra lumii. O judecată de diferențiere, în care El va salva pe cei dreپți, și pe cei răi îi va strânge, conform cu Matei 13,38-43. După aceea vine culesul viilor, și ce simbolizează el? Este vorba de judecata fără nici o diferențiere, pe care Fiul Omului o va vărsa peste o lume vinovată și pătată de sânge, precum și peste aceia care poartă Numele Lui într-un chip fals și nevrednic. După acest cules al viilor vedem cum este prezentată Împărăția Sa și cum va fi ea instaurată și de aceea sărbătoarea corturilor nu trebuia sărbătorită mai înainte ca să se fi încheiat recoltarea și culesul viilor (compară cu Deuteronom 16,13). Prin această sărbătoare Israel exprima în ce fel ei au fost eliberați din Egipt și din sclavie, cum Domnul i-a condus în timpul celor patruzeci de ani de călătorie prin pustiu și cum în cele din urmă El i-a strămutat

în țara făgăduită, unde El a pregătit un loc pentru ei, care corespundea inimii Lui pline de dragoste. Era o sărbătoare a bucuriei. Ea trebuia caracterizată de veselie. »În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii ... «Să observăm că numai la această sărbătoare se afla o zi suplimentară în afara celor șapte zile planificate, în care fiecare era plin de bucurie. Dar unde era Hristos? El era afară și total despărțit de ceea ce avea loc. »Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea”.« El știa, că cu toată festivitatea, care se oferea ochilor, El era înconjurat de inimi epuizate, suferinde și însetate. El știa că în mulțimea mare, care participa la slujba religioasă, se găseau multe suflete nesatisfăcute, goale și însetate. Și nu vedem noi și astăzi mii de suflete în aceeași stare? Ce sete și suferință, da, ce necaz al inimii se arată în mijlocul unei formalități religioase, supra îmbeșugate. Ce binecuvântat este să auzi cuvintele Mântuitorului: »Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea.« Ce vrea El să spună prin cuvintele »dacă cineva«? Aș dori cu plăcere să știu, pe cine nu include El în aceste cuvinte. Este un suflet însetat aici? Da? Atunci El Se referă chiar la tine. S-ar putea ca tu să întrebi: nu se referă aceasta la sfinți și la credincioși, la aceia care au nevoie de învioreare și de aceea ei trebuie să vină la Isus și să bea? S-ar putea că și la aceasta se referă, dar vreau să mă feresc să limitez Scriptura la aceasta. Eu citesc aici: »Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea.« »Să vină la Mine«, spune Isus. Dar s-ar putea, ca tu să-mi spui acum, că aici este vorba de aceia care după venirea Duhului Sfânt trebuiau să fie umpluți cu Duhul Sfânt, căci aici se pleacă de la faptul că Isus S-a reîntors deja în cer.

Corect, dar nu poate fi nici o îndoială, că Salvatorul nostru, care acum era înălțat la cer și glorificat, în timp ce El era aici și mergea prin această lume întunecată, epuizată, neliniștită și însetată, invita pe toți. Oricine voia, să vină, ca să bea. Și orice inimă nefericită, care în această seară aparține acestei societăți de însetați, să ia seama ce spune El aici: »Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea.« Desigur recunosc, că aici este presupusă existența setei, a unei nevoi și că noi trebuie să venim la El, dacă însetăm. Și este Persoana Sa care astâmpără setea aceasta. Nimeni nu vine la El, dacă nu se simte însetat. Și trebuie să recunosc, că Duhul lui Dumnezeu trezește această sete, acest simțământ al suferinței și al nemulțumirii. Avem noi în seara aceasta astfel de inimi printre noi? Ascultă, prietenul meu: »Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea«. Și ce vei găsi, atunci când vii: că El te face mulțumit și îți astâmpără setea? Mult mai mult decât aceasta! O înghițitură de apă rece va potoli setea. Ce spune El aici? Îți voi astâmpăra setea? Nu, ci El spune: te voi face capabil să stingi setea multora. Te voi face ceva. Nu izvorul, căci El este izvorul, ci un canal de binecuvântare pentru alții. Tu vii la Mine și Eu vreau mai întâi să-ți potolesc setea sufletului tău și după aceea vei deveni un canal prin care râurile lui Dumnezeu vor curge spre cei însetați, precum și spre ceilalți nevoiași. Când inima bea din ceea ce este în Isus și devine satisfăcută, atunci apele se revarsă și înviorează alte suflete însetate. Mărturia devine simplă și naturală. Aici ajungem la o temă minunată și aproape că îmi este teamă să o ating. Este așa de măreață, așa de desăvârșită și de binecuvântată. Tu vii în suferința ta, în necazul tău și cu nevoia ta la Isus, și ce găsești? Tot ce inima își poate dori. Și după aceea devii un canal al celor mai bogate binecuvântări pentru alții.

În privința aceasta toate depind de Duhul Sfânt, »pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El«. Nu este liniștită numai setea, ci din »trupul aceluia« vor curge și râuri de apă vie. Este clar, că aceasta este posibil numai prin puterea Duhului Sfânt, care vine din gloria în care este Hristos, ca să umple cu gloria Sa inima credinciosului în care El a intrat. Sunt cuvinte minunate, pe care noi le citim în versetele 38 și 39: »din inima (sau: trupul) lui vor curge râuri

de apă vie, cum a zis Scriptura. Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era (*dat*), fiindcă Isus nu fusese încă slăvit» (Ioan 7,38-39). Ce putea să fie mai potrivit pentru lumea aceasta, care se aseamăna cu un pustiu uscat, decât »râurile de apă vie«, care curg prin ea? Noi putem numai să ne minunăm, că suntem aceste canale, prin care trebuie să curgă aceste râuri. Dar tocmai acesta este scopul pentru care noi după întoarcerea noastră la Dumnezeu am fost lăsați încă aici. Noi trebuie să fim martori ai Domnului nostru, care nu mai este aici. Acest tablou de aici stă în opoziție evidentă cu cel din capitolul trei, în care nașterea noastră din nou este descrisă ca fiind »prin apă și prin Duhul«. Nu este nici vorba de »izvoare de apă, care țâșnesc în viața veșnică« (Ioan 4,14), care este un tablou al puterii Duhului în cel credincios, căruia îi dăruiește bucuria conștiinței de legătura lui cu Tatăl și cu Fiul, prin care credinciosul ajunge să savureze lucruri pe care el nu le poate vedea, deoarece ele sunt cerești și veșnice (Ioan 4). Nu, fără îndoială »râurile de apă vie« din capitolul șapte sunt legate mai mult de slujire decât de adorare. În afară de aceasta ele ne fac să ne gândim la Izvorul inepuizabil a întăririi (înviorării) permanente, care conduc pe credincios prin Duhul să se ridice deasupra împrejurărilor care acționează asupra lui. De ce îți amintesc apele vii? Nu este un tablou al binecuvântării bogate? Gândesc, că acest gând conține o înviorare deplină.

Să observăm, că Domnul Isus spune, că »cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.« Se exprimă Scriptura cu adevărat așa? Nu cunosc nici un loc din Scriptură, care redă în felul acesta. De aceea trebuie să fie duhul mărturiei Scripturii, la care Se referă Domnul nostru. Un exemplu pentru aceasta găsim în Proverbe 18,4: »Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci, izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge într-una.« Un alt loc este în Isaia 58,11: »Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul în secetă și va da din nou putere oaselor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu înșeală.« Este bogat în învățătură să cercetăm cum este folosit cuvântul »râu« în Scriptură. Dacă deschidem la Psalmul 46, citim în versetul 4: »Este un râu ale cărui pâraie înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sanctuarul locuințelor Celui-Prea-Înalt«. Este deci ceva, care pornește direct de la Dumnezeu. În versetul 9 al Psalmului 65 se spune: »Tu cercetezi pământul, îl adăpi și-l umpli cu bogății: râul lui Dumnezeu este plin de apă.« Dacă încă nu ai băut niciodată din acest râu și încă nu ai fost adus niciodată la el, ca să înțelegi însemnătatea lui, atunci trebuie să-ți spun, că ai pierdut o mare binecuvântare.

»Râul« se întâlnește deja pe primele pagini ale Bibliei și este un tablou remarcabil. Să cercetăm puțin »râul lui Dumnezeu« în Cuvântul Său. Vom constata că, canalele acestui râu iau forme diferite în funcție de perioade, cu toate că este același râu care le alimentează. Să mergem în cartea Geneza capitolul 2, unde avem prima numire în Eden. În versetul 10 este descrisă binecuvântarea creației: »Un fluviu ieșea din eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru râuri«. Este deci râul lui Dumnezeu, care duce binecuvântare și înviorare în toată lumea. Era o perioadă de har precum și a binelui pe pământ și fericirea omului era strâns legată cu creația și cu Dumnezeu, Creatorul ei.

Dar după aceea a venit căderea în păcat și ea durează (după cât știu eu) până în capitolul 17 al cărții Exod (cartea care ne prezintă simbolic salvarea prin sânge), când citim iarăși ceva despre râu. În capitolul citat găsim pe israeliți în pustiu. Fără apă! Ce se întâmplă? În versetul 5 citim indicațiile date lui Moise: »Și Domnul i-a zis lui Moise: „treci înaintea poporului și ia cu tine câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pleacă. Iată,

Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; și tu vei lovi stânca și va țâșni apă din ea și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.«

Să mergem în Psalmul 78, ca să aflăm ce spune Duhul Sfânt despre această întâmplare. El o descrie în cuvinte impresionante: »A despiciat stânci în pustiu și le-a dat să bea ca din adâncuri, din belșug; și a făcut să țâșnească izvoare din stâncă și a făcut să curgă apă ca râuri. Iată, El a lovit stânca și au țâșnit ape și s-au revărsat râuri« (versetele 15.16 și 20). A fost realmente așa, că robul a lovit stânca și din ea a curs învierea, pe care Dumnezeu voia s-o dea poporului Său epuizat. Pe tot parcursul călătoriei lor prin pustiu i-a însoțit acest râu de binecuvântare, deoarece ei erau poporul salvat al Domnului. Este posibil, că existau multe canale, prin care curgea binecuvântarea, ca să astâmpere setea acestui popor mare al lui Dumnezeu, însă era un Izvor: stânca lovită. Din 1 Corinteni 10 învățăm să cunoaștem înțelesul acestei stânci: »și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească, care îi însoțea; și stânca era Hristos.« Stânca era Hristos și apa era Duhul lui Dumnezeu. Recunosc că este un tablou (și cât de potrivit se folosesc tablourile în Scriptură) despre Duhul Sfânt, care urma să coboare, ca să glorifice pe Hristos. Este Duhul lui Dumnezeu, care vine dintr-un Hristos viu, ca să învioreze sufletele, care vin la El și cred în El, cu binecuvântări nepuizabile, ca să facă din ele un canal de binecuvântare prin care curge binecuvântarea spre alții.

Când Israel s-a stabilit în țara făgăduită, atunci acolo a fost și locul locuinței Domnului și El a udat țara cu »ploaia cerului«. Aici, în Ioan 7, ne găsim însă într-un timp în care sosise momentul să părăsească din nou țara Canaan, deoarece a devenit o țară uscată, privită duhovnicește, și râul lui Dumnezeu nu mai putea fi găsit acolo. Începând de acum acest râu, potrivit cuvintelor Domnului nostru, va curge din Fiul Omului glorificat și prin canale cu totul noi, pentru poporul Său credincios de pe pământ, spre învierea celor ce au nevoi spirituale. Pământul ca atare va fi în continuare lepădat. Perioada de timp actuală este caracterizată prin binecuvântări spirituale în locurile cerești și nu pământul, ca să rămânem la prezentarea simbolică, este udat, ci poporul lui Dumnezeu, Biserica, care există de la coborârea Duhului Sfânt și locuirea Lui în cei credincioși. Acesta este înțelesul învățaturii date de Domnul în acest capitol. Când Biserica va fi luată în cer, atunci Râul lui Dumnezeu va găsi alte canale, ca să binecuvânteze din nou pământul. Aceasta va avea loc în Împărăția viitoare a Domnului. În cartea Apocalipsa capitolul 22 aflăm ceva despre partea cerească a acestei Împărății și vedem acolo că »râurile apei vieții« ies din tronul lui Dumnezeu și al Mielului (Apocalipsa 22,1-2), ca să mențină totul în prospețime și bucurie. Când privim în Împărăția de o mie de ani de pe pământ vom observa cum acest râu iese »de sub pragul casei« Sionului pământesc, ca să ude nu numai Ierusalimul, ci întreg pământul (compară cu Apocalipsa 7,17; Ezechiel 47,1-12; Ioel 3,18; Zaharia 14,8). Va fi un timp minunat al gloriei cerești și pământeste, care va corespunde Râului lui Dumnezeu, care este plin de apă (un tablou al Duhului Sfânt). Râurile vor curge nestingerit în toate direcțiile posibile, deși caracterul binecuvântărilor nu va atinge profunzimea și plinătatea perioadei actuale de timp.

Dar să revenim la Râu. De unde curge acest râu astăzi? El curge din inima Fiului Omului înviat, aflat în glorie, care dă Duhul Sfânt oricărui suflet care vine cu adevărat la El. Orice îndoială în privința aceasta este înlăturată, dacă citim: »Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.« Aici nu este vorba de ceva material din creație. Este Duhul lui Dumnezeu, care vine de la un Salvator înălțat la cer, ca să fie Martorul gloriei Sale și puterea

care ne face capabili să savurăm tot ce curge spre noi din gloria în care El se află acum. Pe baza mântuirii înfăptuite noi primim iertare, justificare, pace, primire și conștiința relației noastre cu Dumnezeu ca Tată al nostru. Prin primirea Duhului Sfânt noi am fost așezați în poziția creștină. Întrebarea se ocupă acum nu numai cu potolirea și stingerea setei, ci și, după ce setea a fost stinsă, ca sufletul să fie umplut și în cele din urmă să ajungă, ca din el să curgă »râuri de apă vie«.

Această afirmație este foarte puternică. Sunt convins că în seara aceasta în această sală sunt oameni însetați. Ei au devenit vii prin Duhul și doresc după Hristos. Ei sunt îngrijorați, încercați, probabil evlavioși și oameni ai rugăciunii, așa cum era Corneliu. Cu toate acestea nu au liniște, deoarece încă nu posedă Duhul lui Dumnezeu. Ei au cunoscut numai o alergare neîntreruptă și niciodată nu vor avea pace în sufletul lor, atâta timp cât nu au ajuns la capăt cu eul propriu, nu s-au plecat înaintea dreptății lui Dumnezeu, care s-a arătat așa de deplin la cruce, și nu recunosc că tot ce sunt ei și tot ce au făcut ei a fost înlăturat prin cruce. Pentru ei este vorba de faptul să vadă că Dumnezeu i-a primit în Hristos, care a murit la cruce și a înviat.

Fiecare credincios în parte primește Duhul, care este dat din gloria în care este Hristos în momentul când el primește mărturia lui Dumnezeu despre lucrarea pe care el a fost așezat (Efeseni 1,13). Duhul lui Dumnezeu devine prin aceasta pecetea credinței, prin aceea că se primește mărturia lui Dumnezeu dată lucrării lui Hristos și este puterea bucuriei asupra poziției produse, ceea ce constituie poziția creștină normală. Dacă vorbesc despre poziția creștină, vreau să explic pe scurt la ce mă refer prin aceasta. Este locul nou, al cărui etalon și caracteristică este Hristos, care a înviat dintre cei morți și pe baza lucrării de mântuire ocupă ca Om înaintea lui Dumnezeu un loc nou, unde El va duce pe toți ai Săi. În această poziție credinciosul este făcut conștient de Duhul care locuiește în el, cu rezultatul că pe el îl înconjoară o pace deplină, căci ce ar mai putea împiedica această pace?

Este adevărat, că noi primim totul în Hristos și prin Hristos. La început stă iertarea păcatelor. Setea noastră este stămpărată și noi primim Duhul Sfânt, care în caracterul »apei vii« curge prin noi spre alții. Când mergem la Domnul și inimile noastre sunt binecuvântate, înviorate și sprijinite prin perceperea harului Său, noi suntem chemați să-L prezentăm aici pe pământ. Prin Duhul lui Dumnezeu suntem făcuți capabili să fim canale de binecuvântare pentru alții, care sunt în jurul nostru. Izvorul este Salvatorul aflat în glorie, în timp ce credinciosul reprezintă aici pe pământ canalul acestor »râuri de apă vie«, sprijinit prin puterea Duhului Sfânt. Întâlnim aici gândul referitor la slujire și mărturie pentru Hristos. Dacă am primit Duhul Sfânt și ne folosim de acest Izvor infailibil al apei vieții prin părtășia zilnică, da, în fiecare ceas, cu Domnul, atunci va avea loc ce este descris aici prin cuvintele: »din trupul lui vor curge râuri de apă vie«. Venim din bucuria părtășiei, în care mai întâi noi am fost aduși în inimile noastre proprii, și rezultatul este mărturie și lucrare, prin aceea că noi vestim Evanghelia, slujim în Cuvânt, pășunăm mieluseii și oile turmei lui Hristos, căutăm pe cei pierduți, aducem pe drumul cel bun pe cei rătăciți, vizităm pe bolnavi, pe săraci, pe cei întristați, pe văduve și orfani. Realmente orice ramură a slujirii creștine este inclusă, începând de la paharul cu apă rece »în numele unui ucenic« și până la formele cele mai înalte ale slujirii spirituale.

Este energia care se revarsă a Duhului lui Dumnezeu, care vine din gloria lui Hristos și este legată cu ea în modul cel mai intim, care lucrează în inima credinciosului și îl conduce să fie un canal permanent de binecuvântare, oriunde s-ar afla el. Duhul îi deschide buzele și îi

formează viața, așa că el este o mărturie vie față de toți care vin în contact cu el. El devine o ilustrare a ceea ce Petru exprimă prin cuvintele: »Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată« (1 Petru 2,9). Este ceva minunat să fi nu numai un »preot sfânt« în adorare, ci și un »preot împărătesc« în lucrare. Pe primul îl găsim prezentat în Ioan 4, pe ultimul în Ioan 7.

Doresc să citez încă o dată cuvântul Domnului: »dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.« Probabil gândești, că nu ai nici cea mai vagă idee despre aceasta. Atunci este momentul culminant să te preocupi detaliat cu aceasta, ca să primești cunoștința despre aceasta. Și aceasta este ceea ce eu doresc să dau fiecăruia dintre voi. Nu gândiți și voi, că este ceva minunat de frumos să fi numit așa într-o lume întunecată, suferindă, stricată, împovărată de păcat și condusă de satan? Nu ar fi minunat să fi umplut cu Hristos și cu Duhul Sfânt? Și de asemenea nu ar fi grandios să mergi prin lumea aceasta în părtășie cu Hristos, să primești totul de la El, ca să fi în mâna Lui unealta pentru ajutorarea și binecuvântarea altora? Aceasta ar genera o diferență mare în viața ta. Stau sub impresia că cei mai mulți creștini în privința lucrurilor spirituale doresc mai mult să primească decât să dea. Este în ordine să primești, însă dacă stăvilarele nu sunt deschise, ca să las să curgă binecuvântarea prin mine, în curând bucuria inimii va fi învinsă.

Dacă ne-am gândi mai mult la faptul că noi posedăm totul în Hristos și că noi suntem numai canale de comunicare, ca să luăm din depozitele inepuizabile ale harului, care se găsesc în El, și să le călăuzim spre inimile nevoiașe din jurul nostru – ce schimbare s-ar constata în viața noastră zilnică și ce bucurie ar caracteriza viața noastră! Domnul să dăruiască har fiecăruia dintre noi, ca noi să mergem la El, ca să bem din harul Său și din Duhul Său, pentru ca să devenim pe pământul acesta martori ai dragostei Sale, eliberați și capabili să lăsăm să strălucească frumusețea și puterea de atracție a acestui har, prin care El ne-a chemat la astfel de privilegii minunate.